

Sygnatura akt I C 1656/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Popiołek-Sikora

Protokolant: Agnieszka Łakomy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luxembourg

przeciwko M. G.

- o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03.07.2013 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L. – Z. w. L. (1), VI Wydział Cywilny, skierowanym przeciwko pozwanej M. G., strona powodowa (...)á r.l. z siedzibą L. wniosła o zapłatę kwoty 1.025,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi wskazanymi w pozwie. W uzasadnieniu pozwu, strona powodowa wskazała, iż na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu świadczenie usług związanych z zawartą umową abonamentową. Jednocześnie uzasadniając wysokość dochodzonej kwoty strona powodowa powołała się na wykaz częściowy wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 17.10.2012 r. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała zadłużenia.

W dniu 23.09.2013 r. Sąd Rejonowy w L., VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z 17.10.2012 r. (...) S.A. w (...) S.a.r.l. w L. zawarły umowę przelewu wierzytelności pieniężnych opisanych w umowie.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 17.10.2012 r., k. 19 verte - 20;

Strona powodowa sporządziła również pismo zawiadamiające pozwaną o przelewie wierzytelności z dnia 17.10.2012 r. wraz z pismami zatytułowanymi Częściowy Wykaz Wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 17.10.2012 r., w którym wpisano jako dłużnika M. G., zadłużenie określono na 868,09 zł.

Dowód: częściowy wykaz wierzytelności, k. 18.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła dochodzonego pozewem roszczenia. Strona powodowa przedłożyła dokument w postaci umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 17.10.2012 r. pomiędzy (...) S.A. w (...) s.a.r.l. w L., z którego wynika jedynie, że strona powodowa nabyła należności pieniężne oraz dokument wydrukowany na papierze firmowym strony powodowej-częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 17.10.2012 r. z którego wynikać miało zadłużenie pozwanej.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Po zawarciu umowy przelewu wierzytelności stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w tym stosunku po stronie wierzyciela. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona (indywidualizowana) i udowodnione musi być przejście tej wierzytelności na powoda. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu musi być w dostateczny sposób oznaczona - poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego jest elementem (tak Sąd Okręgowy we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2011 r., sygn. akt II Ca 230/11)

Sąd po rozważeniu zebranego materiału stwierdził, że strona powodowa w niniejszym postępowaniu oparła twierdzenia wyłącznie na faktach nieudowodnionych, nie była aktywna w procesie i tym samym nie wykazała zasadności zgłoszonego roszczenia.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wskazana w tym przepisie ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947). Z art. 6 k.c. płynie generalny wniosek, że prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać sąd co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Niewątpliwe w niniejszym postępowaniu z procesowego punktu widzenia ciężar udowodnienia okoliczności powołanych w pozwie spoczywał na stronie powodowej.

Zmiana przepisów postępowania cywilnego dokonana ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189) wprowadziła w procesie cywilnym dominację zasady kontradyktoryjności, usuwając zasadę odpowiedzialności sądu za rezultat postępowania dowodowego. Dysponentami postępowania cywilnego są strony. Stosownie do przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis ten wskazuje kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym tzn. kto powinien przedstawiać dowody.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych okoliczności faktycznych ani dowodów na wykazanie istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy (...) S.A. w W. a pozwaną. Na okoliczność zarówno odpowiedzialności pozwanej za zobowiązania wynikające z umowy o świadczenie przez cedenta usług jak i wysokości dochodzonego roszczenia strona powodowa przedstawiła częściowy wykaz wierzytelności, który jak twierdziła został wystawiony na podstawie otrzymanego od cedenta wykazu wierzytelności. Zdaniem Sądu, pismo to w żaden sposób nie dowodzi ani istnienia zobowiązania ani też o jego wysokości. Należy zauważyć, że dołączony do pozwu częściowy wykaz wierzytelności z całą pewnością nie stanowi załącznika do umowy przelewu wierzytelności.

Sąd wydał wyrok zaoczny na podstawie art. 339 kpc.

W tym stanie sprawy orzeczono jak w sentencji.